

1 Corinthhe 13

Een serie studies over het liefdeshoofdstuk van Paulus in de Schrift

Hein de Haan

De Hoofdstukken:

1. Het volmaakte
2. Ik had de liefde niet
3. God is lankmoedig
4. God is goedertieren
5. Gods Liefde Staat Niet In Vuur & Vlam
6. Gods liefde scheidt niet op
7. Gods liefde is niet opgeblazen
8. Gods liefde handelt niet onfatsoenlijk
9. Gods Liefde Kwetst Niet
10. Gods liefde zoekt zichzelf niet
11. Gods liefde scherpt er niet naast
12. Gods liefde stelt geen kwaad vast
13. Liefde - Agape
14. Dat is nou de God!

1. Het volmaakte

Ik wil heel graag samen met jullie door het liefdeshoofdstuk 1 Corinthe 13 heengaan. Daar is een grote verscheidenheid aan gedachten over. Ten eerste die liefde, waar het hele hoofdstuk bol van staat. Dat is Agape, oftewel echte onvoorwaardelijke liefde, dus liefde zonder enige voorwaarde daaraan verbonden. Dat komt er vrijwel nooit uit als je de meeste stukjes over dit hoofdstuk erop naleest. Meestal gebruikt (misschien wel misbruikt) dit gedeelte nogal vaak om tot meer liefde op te roepen. Zo'n oproep kan je doen als het Griekse werkwoord "Phileo" gebruikt zou worden, onze menselijke liefde voor elkaar, maar niet bij Agape, onvoorwaardelijke liefde.

Dan nog het mysterie van dat volmaakte, dat komen gaat en waar Paulus in dit hoofdstuk over schrijft. Is dat die liefde? Of is dat de wederkomst van de Heer. Of is het wellicht nog iets anders?

Laat ik beginnen met die liefde in 1 Corinthe 13 te duiden.

1 Corinthe 13: 1-8 Al was het, dat ik met de tongen van de mensen en van de engelen sprak, maar ik had de liefde niet, dan was ik een schallend koper of een rinkelende cimbaal. Al was het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets. Al was het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al was het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar ik had de liefde niet, het baatte mij niets. De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blij over ongerechtigheid, maar zij is blij met de waarheid. alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde vergaat nooit;

Dit is de 'Agapè' liefde, oftewel de onvoorwaardelijke, gevende liefde. Dit is het wezen van God.

1 Johannes 4: 8 God is liefde,

1 Johannes 4:16 God is liefde,

Paulus gaat verder met die aardse genadegaven, die wij als leden van het lichaam van Christus niet kennen, maar die thuishoren binnen het nieuwe verbond.

1 Corinthe 13: 8 -10 Profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben. Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren. Maar, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.

Nou is het zo dat die aardse genadegaven in die tijd van Corinthe, ten einde liepen. Daar is Paulus heel duidelijk over.

Over de aardse genadegaven 'profetie' en 'kennis' zegt Paulus hier dat die op een bepaald moment afgedaan zal hebben. Precies datzelfde werkwoord gebruikt hij aan het eind van dit gedeelte als hij schrijft: 'als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.'

Profetie is in de Bijbel gewoon simpel het van tevoren voorzien van bepaalde aardse gebeurtenissen. Profetie is niet een uitleg van de Bijbel, zoals het vaak ten onrechte vanuit bepaalde teksten ingelegd wordt om het zogenaamd praktisch te maken voor ons. Profetie en dus profeten horen simpelweg bij het aardse volk Israël en niet bij de hemelse Gemeente, het Lichaam van Christus. Precies hetzelfde is dat het geval bij 'kennis'. Die kennis is niet het persoonlijk kennen van God of kennis van de Bijbel. Dat zijn zaken die God feitelijk voor iedereen bestemd heeft. De kennis hier gaat weer over een aardse genadegave, zoals die slechts binnen het Nieuwe Verbond aan een enkeling was toebedeeld.

1 Corinthe 12:8 Aan de één wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest;

1 Corinthe 14:6 Broeders, als ik bij jullie kom en ik spreek alleen maar in tongen, wat voor nut breng ik jullie dan, als ik mij niet tot jullie richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie, of met onderricht?

In die tijd onder het Nieuwe Verbond zou er dus een moment komen dat al die aardse genadegaven afgedaan zullen hebben. Dat is ook het moment dat de tongen(taal) verstomt, oftewel ophoudt. Dat is het moment dat het volmaakte komt. Dat volmaakte kan nooit en te nimmer die liefde van God zijn, want die was er altijd al geweest. Het wezen van God zelf is die liefde. Vandaar dat die ook nooit en te nimmer vergaat.

1 Corinthe 13: 8 De liefde vergaat nooit!

Het heeft dus niks te maken met een moment dat de volmaakte liefde van God nog zou komen. Die is er namelijk altijd geweest. Het gaat hier ook niet om een bepaald moment in de persoonlijk geloofsontwikkeling van de gelovige. Gelijk bij het tot geloof komen geldt dat die liefde van God in het hart is uitgestort. Toch is het zo dat er in het leven van Paulus een verandering is op te merken. Het ene moment was hij een groot genezer en het volgende moment hoorde het niet meer bij zijn dienst. Het ene moment kreeg hij profetie op profetie. Het geheimenis werd geopenbaard Het andere moment was dat schluss! Geen enkele profetie meer. Dat was namelijk na het moment dat het volmaakte gekomen was.

In de ontwikkeling van het leven van Paulus zie je dat dit volmaakte, waar in 1 Corinthe 13 naar uit wordt gezien, dus ook niet de wederkomst van Christus kan zijn. Daar gelden nog enkele andere argumenten voor. Als namelijk het volmaakte gekomen is, dan staat er dat die aardse genadegaven wel voorbij zijn, maar dan blijven geloof, hoop en liefde nog altijd gelden.

1 Corinthe 13: 13 Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

Bij de wederkomst van Christus zal het geloof ophouden, want geloof verandert dan in zien en de hoop wordt dan vervuld. Maar God, die liefde is, blijft bij de wederkomst ook onveranderd doorgaan.

Het volmaakte is in Paulus eigen dienst ten volle werkelijkheid geworden.

Colosse 1: 24-25 Het Lichaam van Christus, dat is de gemeente. Haar dienaar ben ik geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd, om onder jullie het woord van God tot zijn volle recht te doen komen,

Die uitdrukking 'Tot zijn volle recht te doen komen' betekent letterlijk 'volmaakt te maken', of 'volkomen te maken'.

Hier heb je dat volkomene.

In de tijd van het Nieuwe Verbond, waar de gelovigen in Corinthe ook toe behoorden, was het Woord van God, de Bijbel, nog niet compleet. Het sluitstuk van dit Woord van God was het geheimenis, dat aan Paulus na Handelingen 28 werd toevertrouwd. Met die openbaring van wat de Gemeente, het Lichaam van Christus is, zoals Paulus dat in de brieven Efeze en Colosse beschrijft, is de Bijbel helemaal compleet geworden. Iemand die nu nog met een zogenaamd woord van God daar iets aan toe wil voegen, valt dus Bijbels gezien eigenlijk per definitie buiten de boot.

Met Paulus sluitstuk is het volmaakte gekomen. Daarmee zijn die aardse genadegaven afgedaan en hebben we nu met een hemels Lichaam van Christus van doen. Wat nooit afgedaan zal hebben en wat eigenlijk het meest essentiële van de verkondiging van het Blijde nieuws is, dat is die liefde van God. Die blijft altijd en eeuwig stromen. Dat maakt de boodschap van 1 Corinthe 13 zo puur tijdloos en is het nog altijd volkomen praktisch. God is liefde! Dat lezen we in dit hoofdstuk.

2. Ik had de liefde niet

1 Corinthe 13: 4-8 De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blij over ongerechtigheid, maar zij is blij met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde vergaat nimmermeer;

Zodra zo'n tekst op mijn Facebookpagina verschijnt ontploffen gelijk de 'likes'. Allemaal mensen, die anders nooit op mijn postings reageren, moeten plotseling hun instemming kwijt. Komen dan ook de reacties binnen, dan blijkt plotseling dat men helemaal niet de grootsheid van Gods liefde viert met deze betuigingen van het leuk te vinden. Men is dan meestal blij dat ik eindelijk iets gepubliceerd heb wat mensen tot daadkracht drijft. Dat is manier van lezen van het blijde nieuws met onveranderde ogen, zoals Paulus de houding van het volk Israël ten opzichte van de wet beschreef.

Romeinen 9: 31-32 Israël, hoewel het een wet ter gerechtigheid najaagde, is aan de wet niet toegekomen omdat het daarbij niet uitging van geloof, maar van werken.

Een beetje parafraserend zou je deze tekst zo actueel kunnen maken: *“De christenheid, hoewel het de liefde in 1 Corinthe 13 ter gerechtigheid najaagde, is aan de liefde van God niet toegekomen omdat het daarbij niet uitging van geloof, maar van werken.”*

Het voortdurend vergeefse oproepen tot onderlinge liefde met dit hoofdstuk als stok achter de deur heeft dit Bijbelgedeelte wellicht tot de meest bekende christelijke uitspraak in de wereld gemaakt.

Laten we eens beginnen met het centrale punt er tussenuit pikken.

1 Corinthe 13: 8 De liefde vergaat nimmermeer;

We kunnen hier een romantisch sausje overheen gieten en wijzen op het verliefde stelletje: *“Ach, die liefde vergaat nimmermeer!”* Iedereen weet dat zo'n uitspraak dan niet waar is. Zelfs als het wat wordt met dat stel en zelfs als ze hun vijftigste huwelijksdag vieren, dan nog weten we dat het met de dood is afgelopen. Vandaar ook die huwelijkstrouw, die meestal wordt uitgesproken: *“Tot de dood ons scheidt”*. Die liefde is dus vergankelijk en heeft dus, ondanks alle trouwtoespraken met dit hoofdstuk als thema, niets met deze uitspraak te maken.

1 Corinthe 13: 8 De liefde vergaat nimmermeer;

Misschien wel het meest vanzelfsprekende is dat vredesbewegingen, mensen die zich inzetten voor allerlei goede doelen en liefdadigheidsinstellingen ook dit hoofdstuk hanteren om hun punt te maken. Ik ben daar in mijn leven best lang en veel door gecharmeerd geweest. Mensen die zich helemaal inzetten voor de ander, die geen kwaad met kwaad vergelden, maar altijd de andere wang toekeren. Dat werkt! Dat was tenminste ons vrede nastrevend ideaalbeeld. Ik heb daar zelf veelvuldig vanuit geleefd, denkend dat ik daarmee iets blijvends op deze aarde zette. Maar wat blijkt?

1 Corinthe 13: 3 Al was het zo, dat ik alles wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al was het zo, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij niets.

Daar heb je die onzelfzuchtige actie, maar het baat niks. Ook dat vergaat weer.

3. God is lankmoedig

Er is iets heel apart met die onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde aan de hand. Nou hebben we in ons vorige hoofdstuk daar al iets van ontdekt. Dat was dat elke menselijke toepassing op deze liefde per definitie faalt. De hele mensengeschiedenis door zijn er al idealisten zoals ik geweest, die tegenover al het oorlogsgeweld en wat voor geweld dan ook onze menselijke inspanning van vrede en liefde proberen te plaatsen. Het is al die duizenden jaren menselijke geschiedenis nooit wat geworden. Om het klein te houden: In mijn eigen persoonlijke inspanningen is het ook nooit wat geworden. Maar ook als we menselijke toepassingen maken op deze liefde in ons godsdienstig omgaan met elkaar blijkt opnieuw dat we tekort komen. Daar waar wij ons inspannen is er geen onvoorwaardelijke, onbegrensde of onvergankelijke liefde. Nee, waar het hier over gaat is uitsluitend Gods liefde, die nooit zal vergaan.

Nog iets bijzonders betreffende deze liefde van God is dat het nooit vergaat. Het blijft (om het eens niet zo Bijbels te zeggen) ten eeuwige dage. Wanneer we straks in het ultieme eindstadium aangekomen zullen zijn en God zal zijn alles in allen, dan is daar nog altijd die onvoorwaardelijke liefde van God. Hier in dit hoofdstuk wordt de overgang getekend van een periode binnen het Nieuwe Verbond, die je het onvolkomene kan noemen, naar een periode dat het volmaakte aangebroken is. Paulus zegt dat er dan drie kernpunten overblijven, namelijk: Geloof, hoop en liefde, waarvan de liefde de meeste is.

In die nieuwe periode binnen het Nieuwe Verbond zal Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde nog altijd de meeste zijn. Binnen die nieuwe periode zullen er echter naast Gods liefde nog twee wezenlijke kernpunten van Gods handelen met de mens zijn, namelijk geloof en hoop. Het geloof is nog niet veranderd in aanschouwen. De hoop of verwachting van Christus wederkomst is nog altijd actief levendig. Ook als binnen het Nieuwe Verbond het volmaakte dus gekomen is, dan nog is Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde de meeste van allen.

Maar als de hoop werkelijkheid wordt en Christus is terug gekomen, als het geloof veranderd is in aanschouwen en niemand meer blind hoeft te vertrouwen op de geestelijke waarheden van God omdat die werkelijkheden concreet in de levens van mensen ondervonden worden, dan heb je geen geloof of hoop meer nodig. Geloof is concreet zien geworden en de hoop is verwerkelijkt. Maar dan nog altijd zal de onvoorwaardelijke liefde van God het kernpunt van het leven zijn. Die liefde blijft altijd!

Wat is die onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde van God?

1 Corinthe 13: 4-8 De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe. Zij is niet blij over ongerechtigheid, maar zij is blij met de waarheid. Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij. De liefde vergaat nimmermeer;

1 Corinthe 13: 4 De liefde is lankmoedig,

Het begint met "Agapè" Liefde. Dat is het Griekse woord, wat Paulus hier bewust gebruikt. Het is niet de "Eros", de erotische liefde. Het is niet de "Phileo", de liefde die men voor de ander krijgt omdat er iets in de ander is die dat oproept. Het is de "Agapè" Liefde.

"Agapè" Liefde wordt niet opgewekt door een lust of erotische prikkel, die de ander uitzendt. "Agapè" Liefde wordt niet opgewekt doordat de ander zo vriendelijk of voorkomend is, waardoor je graag met die ander bevriend wilt zijn. "Agapè" Liefde is gewoon. Stop, verder niks! Geen voorwaarden. Geen aanleiding. "Agapè" Liefde vindt de bron voor liefde in zichzelf en kan niet anders dan het uiten, ongeacht of de ander het waard is of niet.

"Agapè" Liefde, dat is Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde! Die liefde is lankmoedig. In het Nederlands bestaat dit, toch al tamelijk ouderwets, woord uit twee delen. Dat is in het Grieks ook. Het eerste deel beschrijft de lengte in tijd. Het tweede gedeelte beschrijft het geduld verliezen. Gods liefde doet er dus lang over voordat het geduld op is.

Zien we nu al niet gelijk de onmogelijke wissel, die we op onszelf trekken als we deze liefde van Gods Hem uit de handen nemen om hier zelf mee aan de slag te gaan? Ik weet dat het geduld verliezen bij mij altijd direct op de loer ligt, ondanks dat andere mensen waarschijnlijk een andere indruk van mij

hebben. Ik weet dat ik zo kan ontbranden. Zou ik dit als een opdracht aan mezelf oppikken, dan ga ik inwendig vechten tegen die mogelijke explosie om het gebeuren, wat al in mij ontbrand is, tegen te houden. Hier zegt Paulus dat Gods liefde helemaal dat gevecht niet heeft. Het verliezen van het geduld is kenmerkend nou juist ver verwijderd van die liefde van God. Er is dus zelfs geen sprake van een mogelijk explosiegevaar, die geprobeerd wordt tegen te houden. Nee, Gods onvoorwaardelijke liefde is lankmoedig en dus dreigt er helemaal niks! Zo lankmoedig is die liefde dat God wacht totdat de laatste van allen bekeerd is.

2 Petrus 3: 9 De Heere is lankmoedig over ons, omdat Hij niet wil, dat er enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.

4. God is goedertieren

1 Corinthe 13: 4 De liefde is goedertieren,

Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde is goedertieren. Kijk eens aan, weer een heerlijk antiek woord, waar we uit gemakzucht ook weer zomaar overheen zouden lezen. “*Okay, God is goed! Laten wij dan ook maar proberen goed te zijn.*”, zeggen we dan als conclusie en gaan weer verder. God is inderdaad goed, maar is dit de boodschap hier? Ik denk het niet.

Gods liefde is goedertieren. Mocht Paulus hier inderdaad onze invulling van “*goedheid*” bedoeld hebben, dan had hij het Griekse woord “*kalos*” of “*agathos*” gebruikt. Dan hebben we namelijk iets “*goeds*” te pakken zoals het staat tegenover iets kwaads. Paulus gebruikt hier nou juist een uniek woord, dat alleen in dit vers gebruikt wordt. Graven we dieper naar waar dit woord van afkomstig is, dan komen we uit bij het Griekse woordje “*Chrestos*”, dat in de meeste gevallen ook vertaald is met “*goedertieren*”. De wezenlijke inhoud van dit woord is die van een bron, waar alle goedheid uit vandaan komt. Al het goede vindt zijn oorsprong in deze goedertierenheid. Nou juist dat is Gods onvoorwaardelijke liefde.

Lukas 6:35 De Allerhoogste is goedertieren over de ondankbaren en bozen.

Romeinen 2:4 De goedertierenheid van God leidt jullie tot bekering!

Efeziërs 2:7 God gaat in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade betonen, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Titus 3:4 De goedertierenheid van God, onzen Redder, en Zijn liefde tot de mensen is verschenen,

1 Petrus 2:3 De Heere is goedertieren.

Goedertierenheid, de bron van alle goedheid, die God zelf is.

Velen, die deze beweringen van mij na zullen lopen en de Griekse woorden onderzoeken zullen ongetwijfeld bezwaar maken omdat nou juist in de brieven met de hoogste plaats voor de gelovigen er toch oproepen staan aan de gelovigen om goedertieren te zijn.

Colossen 3:12 Zo doet dan aan, als uitverkorenen van God, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;

Inderdaad! Dit is een oproep van Paulus aan de gelovigen van onze tijd. We moeten alleen wel de tijdsvorm in de gaten houden. Letterlijk staat er: “*Hebt dan aangedaan...*”. God heeft ons ermee bekleed en daar dienen we dus mee te rekenen. Dat is de oproep van Paulus. Maar Paulus roept hier niet de gelovigen op om zelfstandig voor God nu goedertieren te zijn. Dat is nou juist het wezen wat we niet kunnen.

Romeinen 3:12 Er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot een toe.

Ook al is het hier als “*goed doen*” vertaald, hier hebben we opnieuw dit kenmerkende unieke Griekse woord, die de oorsprong van alle goedheid aanwijst, die feitelijk uitsluitend op God zelf betrekking kan hebben en nooit op ons als mensen. Er is dus inderdaad niemand die zelf goedertieren is. Die bron is God alleen! Maar laten we niet heiliger dan de Bijbel zijn. Er zijn wel degelijk mensen die vanuit zichzelf goed doen.

Prediker 7:20 Er is geen mens die goed doet zonder te zondigen.

Lukas 6:33 Als jullie goed doen aan hen, die jullie goed doen, wat heb je dan voor? De zondaars doen dat ook.

Voor God heeft ons menselijk goed doen echter geen inbreng. We komen door onze goede daden bij God niet in een goed blaadje.

Jesaja 64:6 Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleding;

Nee, niet onze ongerechtigheden. De nadruk ligt hier juist op onze goede acties: onze gerechtigheden. Voor God functioneert het echter niet. God zelf heeft ingegrepen. Zijn liefde is niet slechts goed. Zijn onvoorwaardelijke liefde is goedertieren. Alles komt vanuit Zijn bron.

Hoe kan Paulus dan toch, zoals in Colosse, een oproep uitdoen om bekleed te zijn met die goedertierenheid, die God alleen kenmerkt?

Galaten 5:22 De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.

Daar waar de genade van God werkt, daar werkt God zelf in ons door Zijn Geest die onvoorwaardelijke liefde uit, die Zijn goedertierenheid kenmerkt. Hijzelf heeft ons daarmee bekleed. Hijzelf werkt door Zijn Geest dit nu ook uit in ons. Ook dit is dus geen oproep om nu zelf dus maar goedertieren te zijn. Het is God, die ons daarmee bekleed. Het is Zijn Geest, die het in ons uitwerkt.

5. Gods Liefde Staat Niet In Vuur & Vlam

1 Corinthe 13: 4 De liefde is niet afgunstig,

Het Griekse woord “Zeloo”, dat hier gebruikt wordt voor “*afgunstig*” wijst op kokend heet zijn, oftewel in vuur en vlam staan. De discipel Simon Zelotes droeg die bijnaam al gelijk met zich mee. Ik heb zo’n flauw vermoeden dat veel gelovigen tegenwoordig zo’n bijnaam ook wel zouden waarderen.

Nadrukkelijk staat hier dat Gods onvoorwaardelijke liefde niet kenmerkend zo kokend heet is, oftewel in vuur en vlam staat.

We kunnen natuurlijk gelijk de vertaling “*afgunstig*” pakken en er de menselijke les uit halen dat we als gelovigen niet jaloers mogen zijn. Is dat dan wel de boodschap? Is jaloezie dan fout? Moeten we jaloezie dan veroordelen? Een vrouw, die jaloers is als haar man vreemd gaat? God, die jaloers is als Zijn volk andere goden achterna gaat? Is het inderdaad de bedoeling om ons eigen ethisch normbesef hier weer eens op los te laten?

Waar we dit Griekse woord voor “*afgunstig*”, oftewel “*kokend heet*” in het Nieuwe Testament doorlopen, daar zien we voortdurend twee mogelijke weergaves, die ik hier onder elkaar zal zetten:

Positief:

Johannes 2:17 ‘De ijver voor uw huis verteert Mij.’

Handelingen 18:25 Deze was ... vurig van geest,

Handelingen 21:20 Zij zijn allen ijveraars voor de wet.

Handelingen 22:3 Ik was een ijveraar voor God,

Romeinen 10:2 Ik getuig van hen, dat zij ijver voor God hebben, maar niet met verstand.

Romeinen 12:11 Weest vurig van geest;

1 Corinthe 12:31 Streeft dan naar de grootste genadegaven;

1 Corinthe 14:1 Streeft naar de geestelijke gaven,

1 Corinthe 14:12 Omdat jullie streven naar geestelijke gaven,

1 Corinthe 14:39 Streeft er naar om te profeteren,

2 Corinthe 7:7 Toen hij ons vertelde van jullie ... ijver voor mij,

2 Corinthe 7:11 Hoe grote bereidwilligheid heeft het bij jullie bewerkt, ja zelfs ... ijver,

2 Corinthe 9:2 Jullie ijver heeft de meesten aangespoord.

2 Corinthe 11:2 Ik ben naijverig ten aanzien van jullie met een naijver van God;

Galaten 1:14 Omdat ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaders.

Galaten 4:18 Nu, het is goed in het goede altijd ijverig te zijn,

Filippenzen 3:6 wat de ijver betreft een vervolger van de gemeente;

Colossenzen 4:13 Ik getuig van hem, dat hij zich veel moeite heeft gegeven voor jullie....

Titus 2:14 Een eigen volk ..., ijverig in goede werken.

Openbaring 3:19 Wees dan ijverig en bekeer je.

Negatief:

Handelingen 5:17 Zij werden vervuld met jaloersheid;

Handelingen 7:9 De aartsvaders, jaloers op Jozef,

Handelingen 13:45 Zij werden met jaloersheid vervuld.

Handelingen 17:5 De Joden werden jaloers.

Romeinen 13:13 Laten wij, als op de dag, welvoeglijk wandelen, niet in ... jaloersheid;

1 Corinthe 3:3 Als er naijver en twist onder jullie is, zijn jullie dan niet vleselijk?

2 Corinthe 12:20 Dat er misschien twist, naijver, toorn, ...;

Galaten 4:17 Hun ijver voor jullie is verkeerd, zij willen jullie uitsluiten, opdat jullie voor hen ijver zouden betonen.

Galaten 5:20 afgodendienst, toverij, vijandschap, twist, jaloersheid, toorn, ...

Hebreeën 10:27 Een vreselijke verwachting van het oordeel en de felheid van het vuur,

Jakobus 3:14 Als je bittere naijver en twistzucht in je hart hebt,

Jakobus 3:16 Waar naijver en twistzucht is, daar is verwarring

Jakobus 4:2 Jullie moorden en jullie benijden, en jullie kunnen niks krijgen;

Sorry als mijn indeling van positief of negatief net even iets anders is als waar jij op uit zou komen. Ik kan me dat best voorstellen, want we dragen nou eenmaal allemaal onze eigen ethische norm met ons mee, gelovig of ongelovig. Iedereen heeft een oordeel: Dit is positief. Dit is negatief. Wat is nou het vreemde aan 1 Corinthe 13? Paulus legt helemaal niet uit of hij de positieve of de negatieve lijst bedoelt. Er ligt ook geen veroordeling over “*jaloerie*” in besloten. Hij is bezig Gods onvoorwaardelijke liefde te omschrijven. In welke zin je dan dit “*kokend heet*” zijn of het “*in vuur en vlam staan*” ook bekijkt, het is geen kenmerk van de liefde van God. Dit is trouwens haast niet in ons oordelend brein in te passen.

Laten we nog eens kijken in welke context dit “*in vuur en vlam staan*” hier in 1 Corinthe 13: 4 nou eigenlijk staat. Hier staat dus letterlijk dat Agapè liefde niet in vuur en vlam staat of kokend heet is. Deze uitspraak is echter omring door twee teksten, waar gelovigen wel in vuur en vlam staan.

1 Corinthe 12:31 Streeft/Weest kokend heet dan naar de grootste genadegaven;

1 Corinthe 14:1 Streeft/Weest kokend heet naar de geestelijke gaven,

Dit had ik keurig ingedeeld in het positieve rijtje. Maar hoezo zou dit Gods Agapè liefde niet zijn?

Gods Agapè liefde is een weg die ver boven deze (wel degelijk geestelijke) lijn uitgaat. Binnen het Nieuwe Verbond zijn de genadegaven, oftewel de geestelijke gaven, beslist wel een weg waarin God met Zijn kinderen omgaat. Niks mis mee. Geen enkele veroordeling. Dat blijkt wel uit deze twee teksten. Maar dat in vuur en vlam staan naar die geestelijke gaven is niet de lijn van Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde. Dat blijkt ook wel als we deze twee teksten in zijn verband met die liefde compleet citeren.

1 Corinthe 12:31 Streeft dan naar de grootste genadegaven; en ik wijs je een weg, die nog veel verder omhoog voert. (Dan komt het 13e hoofdstuk: Liefde)

1 Corinthe 14:1 Jaagt naar de liefde (Start met een verwijzing naar het 13e hoofdstuk: Liefde) en streeft naar de geestelijke gaven,

Onze indeling van positieve en negatieve ijver blijkt dus slechts betrekking te hebben op ons eten van de vrucht van de boom van de kennis van goed en kwaad. Willen we zicht krijgen op die uitnemender weg van Gods onvoorwaardelijke Agapè liefde, dan neemt God ons in dit hoofdstuk mee aan de hand op die weg, die verder omhoog voert in een onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde.

6. Gods liefde schept niet op

1 Corinthe 13: 4 De liefde praalt niet,

De liefde schept dus niet op over de liefde. Het heeft geen geweldige lofrede op zijn eigen liefde. Let goed op! Opnieuw is dit weer niet een oproep om toch vooral niet op te scheppen over de goede zaken, die je doet. Dat zou het vlees aanspreken, waardoor we met ons zwakke vlees zouden proberen niet zo vleselijk te handelen. Een onbegonnen strijd. Gewoon niet te doen!

Een menselijk voorbeeld van een dergelijk pralen:

Daniël 4:30 De koning zei: Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis van het koninkrijk, door de sterkte van mijn macht, en tot eer van mijn heerlijkheid!

Dit soort pralen geeft vanzelfsprekend een geestelijke indruk wanneer we dit bij een "christelijk" werk van liefdadigheid uitspreken. Ik zal een voorbeeld geven:

"De voorzitter van de stichting zei: Is dit niet een geweldig werk wat wij hier gezamenlijk onder de armsten van de armen hebben opgericht in de kracht van ons geloof en tot eer van ons genootschap! Laten we allen de schouders eronder zetten om dit werk niet verloren te laten gaan!"

Let wel! Het is heel goed te doen om zo te pralen en ondertussen elkaar er toch heel menselijk, met deze tekst in Corinthe achter de hand, erop te wijzen dat we niet trots mogen zijn, niet op mogen scheppen en niet onze eigen loftrumpet mogen schetteren. Dit hoofdstuk tekent echter Gods onvoorwaardelijke liefde, die zelfs geen bron vindt in het feit dat het eer ontvangt over de liefde, die het ten toon spreidt. Gods liefde vindt zijn bron puur enkel en alleen in het feit dat God liefde is. Wanneer we in een wettische geest 1 Corinthe 13 lezen hebben we dit totaal niet door. We zien dan helemaal niet dat het hier uitsluitend over Gods onvoorwaardelijke liefde gaat en dat wij daar in eigen kracht nooit aan toe komen, hoe vroom en godsdienstig we ook mogen zijn.

Nu de heel praktische vraag: Verbiedt dit vierde vers van 1 Corinthe 13 ons nu om trots te zijn? Is het dus onbijbels om op te scheppen? Kan het echt niet door de beugel als we een keertje pralen of redenen vinden om op te scheppen?

Opscheppen over uiterlijke zaken

Galaten 6:13 Zij willen dat jullie je laten besnijden, opdat zij in jullie vlees roemen (opscheppen).

Opscheppen is niet nuttig

2 Corinthe 12:1 Roemen (opscheppen) is echt niet nuttig voor mij;

2 Corinthe 12:6 Als ik wilde roemen (opscheppen), zou ik niet onwijs zijn, want ik zou de waarheid zeggen; maar ik onthoud er mij van, opdat niemand hoger van mij denkt dan wat hij van mij ziet of wat hij van mij hoort.

Er valt niks op te scheppen over onze eigen inspanningen

Romeinen 3:27 Waar is de roem (redenen om op te scheppen)? Hij is uitgesloten. Door welke wet? Van de werken? Neen, maar door de wet van het geloof.

Romeinen 4:2 Als Abraham op grond van werken gerechtvaardigd is, dan heeft hij roem (redenen om op te scheppen), maar niet voor God.

1 Corinthe 1:29 opdat geen vlees zou roemen (opscheppen) voor God.

1 Corinthe 3:21 Laat niemand in mensen roemen (opscheppen);

1 Corinthe 5:6 Jullie roemen (opscheppen) is niet goed.

Efeziërs 2:9 Niet op grond van werken, opdat niemand zal roemen (opscheppen).

Jakobus 4:16 Jullie roemen (opscheppen) in je hoogmoed; al zulk roemen (opscheppen) is boos.

Wij kunnen opscheppen over God

Romeinen 5:11 wij roemen in (opscheppen over) God,

Romeinen 15:17 Ik heb roem (redenen tot opscheppen) in Christus Jezus in de dingen die God aangaan.

1 Corinthe 1:31 Wie roemt (opschept), laat hem roemen (opscheppen) in de Heer.

2 Corinthe 1:12 Dit is onze roem (redenen tot opscheppen): ..., dat wij in ... de genade van God verkeerd hebben in de wereld.

2 Corinthe 10:17 Wie roemt (opschept), laat hem roemen in de Heer.

Galaten 6:14 Alleen te roemen (op te scheppen) in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door wie voor mij de wereld gekruisigd is, en ik voor de wereld.

Filippenzen 1:26 opdat jullie, ... nog meer reden hebben om in Christus Jezus te roemen (op te scheppen).

Filippenzen 3:3 Wij roemen (scheppen op) in Christus Jezus en vertrouwen niet op het vlees;

We kunnen opscheppen over de zwakheid, waar God in werkt

2 Corintiërs 11:30 Moet er geroemd (opgeschept) worden, dan zal ik roemen (opscheppen) in mijn zwakheid.

2 Corintiërs 12:5 Over mijzelf zal ik niet roemen (opscheppen), tenzij in mijn zwakheden.

2 Corintiërs 12:9 Het liefst roem (schem op) ik in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij woont.

Jakobus 1:9 Laat de geringe broeder roemen (opscheppen) in zijn hoogheid,

We kunnen opscheppen over Gods werk in ons/de ander

1 Corintiërs 15:31 Jullie zijn mijn roem (reden tot opscheppen) in Christus Jezus, onze Heer!

2 Corintiërs 5:12 Wij geven jullie aanleiding tot roem (opscheppen) over ons,

2 Corintiërs 7:4 Mijn roem (opscheppen) over jullie is groot;

2 Corintiërs 7:14 Ik heb bij hem over jullie geroemd (opgeschept),

2 Corintiërs 9:2 Ik roem (schem op) over jullie bij de Macedoniërs,

2 Corintiërs 10:8 ik roemde (schepte op) over het gezag dat de Heer ons gegeven heeft om op te bouwen en niet om u af te breken,

2 Corintiërs 10:13 Wij roemen (scheppen op) niet buiten de maat; maar naar de maat van het arbeidsterrein, dat God ons als maat toebedeeld heeft,

2 Corintiërs 10:15 Wij roemen (scheppen op) niet buiten de maat,

Filippenzen 2:16 Jullie vertonen het woord van het leven, tot roem (reden om op te scheppen) voor mij tegen de dag van Christus,

1 Thessalonicenzen 2:19 Wat is onze ... roem (reden om op te scheppen)? Zijn jullie dat niet juist voor onze Heer Jezus bij zijn komst?

2 Thessalonicenzen 1:4 Wij roemen (scheppen op) over jullie in de gemeenten van God vanwege jullie volharding en je geloof onder al jullie vervolgingen en verdrukkingen, die jullie verdragen:

Dus, in Gods genade vinden we een oorzaak om op te scheppen. We hebben zelfs een grandioze oorzaak om op te scheppen. We hebben namelijk een God, die boven alles staat en alles in Zijn hand houdt en ons vormt en leidt.

Pikken we dit vierde vers van 1 Corinthe 13 op als een wettische heenwijzing van iets wat absoluut niet door de beugel kan, dan missen we de heenwijzing naar God als de enige bron in ons leven om in te roemen. Dat kunnen we ons toch beter niet laten ontnemen door zulk idioot wettisch, oordelend ge lees? Maar dat is ook totaal niet het onderwerp van dit vers.

Gods liefde praat niet. Gods liefde pronkt niet. Gods liefde solliciteert niet naar complimentjes. Gods liefde is echt aan alle kanten onvoorwaardelijk, onbegrensd en onvergankelijk! Het heeft geen complimentjes nodig om in actie te komen. Gods liefde is niet uit op roem en eer als het zich onvoorwaardelijk aan ons bewijst. Daar waar God Zijn liefde aan jou en mij bewijst zit er niet in het achterhoofd van God de overdenking dat Hij er wellicht iets leuks mee scoort. Het is liefde in zichzelf, waar God de bron in vindt om ons onvoorwaardelijk lief te hebben! Die liefde praat niet!

7. Gods liefde is niet opgeblazen

1 Corinthe 13: 4 *De liefde is niet opgeblazen,*

“Maak je niet dik”, zeggen we allemaal wel een keertje tegen elkaar. We hebben zo’n bemoediging ook allemaal van tijd tot tijd nodig. Waarom? Nou, juist omdat we ons wel dik maken. Van niemand van ons kan je zeggen: “Die en die is niet opgeblazen”, want we zijn dat nou juist allemaal wel van tijd tot tijd. Jij kan toch, net als ik, ook regelmatig behoorlijk dikdoenerig zijn? O nee, jij natuurlijk niet!? Jij bent niet zo natuurlijk?

Beetje gekke vraag daar aan het eind van de vorige alinea, natuurlijk. Het opblazen, waardoor iets steeds verder aanzwelt en groter wordt is echter een buitengewoon natuurlijke zaak. Zelfs zo natuurlijk dat het opblazen in het Bijbels taalgebruik direct verwant is aan de natuur en het natuurlijke. Maar Gods liefde, wordt hier in dit hoofdstuk beweert, is helemaal niet zo natuurlijk. De liefde is niet opgeblazen.

Ik kan natuurlijk wel iets beweren over de relatie tussen de natuur/het natuurlijke en het opblazen/het opgeblazen zijn, maar hier komt vanuit het Nieuwe Testament de achtergrond van dit Griekse woord.

1. “Phusioo”. Het Griekse werkwoord, dat in deze tekst gebruikt wordt.

2. “Phusis”. Het Griekse zelfstandig naamwoord, dat het grondwoord is, waar ons werkwoord van afkomstig is. De letterlijke betekenis van dit woord is: “De Natuur”.

3. “Phusikos”. Het Griekse bijvoeglijk naamwoord, dat ook van dit grondwoord is afgeleid. Wellicht zie je in dit woord wel al “Het fysieke”. Het heeft de betekenis van alles wat de natuur voortbrengt.

4. “Phusiosis”. Met dit Griekse zelfstandig naamwoord zijn we weer terug bij een afleiding van ons uitgangswoord. De letterlijke betekenis van dit woord is: “Het zich opblazen/De hoogmoed”.

Puur taalkundig zien we hier dus al gelijk de sterke relatie tussen de natuur/het natuurlijke en de neiging om zichzelf op te blazen en daarmee dus hoogmoedig te zijn. Hier zien we dus een nadere uitwerking van het voorgaande kenmerk van de liefde. De liefde praat niet en is daarmee dus ook niet hoogmoedig, waar onze natuur nou juist wel telkens onze eer zoekt en ook de neiging heeft zichzelf op de borst te slaan, oftewel hoogmoedig te worden. Het kenmerk van Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde is dat er totaal geen enkel zoeken naar eigen eer in ligt.

Door de teksten over opblazing op de rit te zetten ontdekken we hoe de Bijbel er zelf over spreekt.

A/Het Natuurlijke t/o Gods Weg In Het Woord

1 Corinthe 4:6 *Denk niet boven wat er geschreven staat; opdat niemand zich opblaast vóór de één en tegen de ander.*

B/Het Natuurlijke t/o In Christus

1 Corinthe 4:17-18 *Timotheus zal jullie mijn wegen in Christus indachtig maken, maar sommigen zijn opgeblazen,*

C/Het Natuurlijke t/o Gods Kracht

1 Corinthe 4:19 *Ik zal kennis nemen niet van de woorden van hen die zo opgeblazen zijn, maar van hun kracht.*

D/Het Natuurlijke t/o Gods Weg In Het Lijden

1 Corinthe 5:2 *Jullie zijn opgeblazen, en hebben niet liever leed gedragen,*

E/Het Natuurlijke t/o Gods Liefde

1 Corinthe 8:1 *De kennis blaast op, maar de liefde sticht.*

F/Het Natuurlijke t/o Het Nieuwe Denken

2 Corinthe 12:20 *Ik ben bang, dat wanneer ik kom, ik jullie niet zó vind als ik wel wens en ik door jullie zó gevonden word als jullie niet wensen; dat er misschien twist, naijver, toorn, partijzucht, laster, kwaadsprekerij, verwaandheid, verwarring is;*

Colossenzen 2:18 *Opgeblazen door zijn vleeselijk verstand,*

Hoe vanzelfsprekend we ons eigen natuurlijke denken ook vinden, het hoort kenmerkend bij ons onveranderde vleeselijke denken en is daardoor ook ongeschikt in onze dienst aan God. Het is ook vanzelfsprekend dat het opgeblazenheid, oftewel hoogmoed, tot gevolg heeft. Als wij namelijk uit onszelf iets positiefs presteren voor God, dan resulteert dat in een tevredenheid over onszelf, afgezet tegenover het debacle van een andere gelovige en zeker ten opzichte van een ongelovige. Voor de duidelijkheid: Dat noemt de Bijbel hoogmoed, oftewel opgeblazenheid.

Ons eigen natuurlijke denken staat Bijbels gezien dus tegenover het vernieuwde denken dat God ons geschonken heeft, het staat tegenover de weg, die Gods Woord ons wijst, het staat tegenover Gods kracht, die God in onze zwakheid werkt, het staat tegenover de weg van het lijden, dat God gebruikt om ons het volle genot van Zijn genade te leren, het staat tegenover onze positie in Christus alleen en tenslotte staat het dus tegenover die overvloeierende, onvoorwaardelijke, onvergankelijke liefde van God.

Gods liefde, die niet opgeblazen is, wijst dus niet naar een menselijk pogen van ons om zo'n hoogstaand soort liefde te openbaren. Dat zou per definitie alleen maar meer hoogmoed en opgeblazenheid tot stand brengen. Het wijst uitsluitend, enkel en alleen op die onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde, die God zelf bezit en hoe Hij met ons handelt.

8. Gods liefde handelt niet onfatsoenlijk

1 Corinthiërs 13:5 De liefde handelt niet onfatsoenlijk,

Wow! Hoe actueel! Ja, sorry als ik menselijkerwijs deze uitdrukking ervaar als een beschrijving van seksueel niet passend gedrag, ja zelfs misbruik. Wat wordt dit weer een uitdaging om hier niet opnieuw een ethische oproep in te zien! Toen ik op het internet naar uitspraken over deze Bijbeltekst op zoek ging was het eerste het beste artikel dat ik hierover opsloeg een soort van dagboekoverdenking met de opdracht: “*Vandaag gaan we wat fatsoenlijker handelen*”.

Tja, hoe wil je zo iets concreet zien? Willen we dit wel concreet zien? Ik weet het niet, maar met mijn associatie naar seksueel ongepast gedrag ligt dat niet echt lekker. Stel nou, iemand, die normaliter altijd onfatsoenlijk handelt, die gaat zich vandaag inspannen om zich enigszins in te houden. Dat wordt dus ondanks de positieve gevallen waar het hem lukt zich fatsoenlijk te gedragen toch een ellendige dag voor hen bij wie het hem niet lukt. Hoe komen zichzelf tot geestelijke leiders uitgeroepen ertoe om dergelijke waanzinnige artikelen te schrijven?

Wanneer je heel veel commentaren, en vooral veel op de praktijk gerichte overdenkingen, erop naleest, dan ontdek je dat echt iedereen er zijn eigen wettisch denkbeeld mooi op kan invullen. De één vindt dat als een zuster er vrouwelijk uitziet, zij niet fatsoenlijk handelt. De ander vindt dat als een broeder een zuster complimenteert, hij niet fatsoenlijk handelt. De één vindt dat als een broeder drielidig grijs draagt, hij niet fatsoenlijk handelt. De ander vindt dat als een broeder nonchalant in spijkerbroek en slobbertrui gekleed gaat, hij niet fatsoenlijk handelt. De één vindt dat als een zuster in het zwart geled gaat, zij niet fatsoenlijk handelt. De ander vindt dat als een zuster fel gekleurd gekleed gaat, zij niet fatsoenlijk handelt. De één vindt dat als iemand psalmen en gezangen zingt, hij niet fatsoenlijk handelt. De ander vindt dat als iemand opwekkingsliederen zingt, hij niet fatsoenlijk handelt. De één vindt dat als je naar stevige gospelmuziek luistert, je niet fatsoenlijk handelt. De ander vindt dat als je naar seculiere muziek luistert, je niet fatsoenlijk handelt. Kortom: Dit is een tekst om te smullen voor wettische geesten, met dan natuurlijk een pracht van een hakbijl erachteraan: “Maar de liefde is niet onfatsoenlijk!”. Zo, ga er maar aanstaan!

Weer eens even dit hoofdstuk recapituleren. De liefde hier gaat niet over onze pogingen om lief te hebben. We hebben onze eigen capaciteiten op dat punt overdacht en we kwamen bij de mogelijkheden van de Griekse woorden “*Eros*” en “*Phileo*” uit. Dat wordt hier echter niet besproken. Het Griekse woord voor liefde “*Agapè*” is het voor ons onbereikbare, maar het o zo prachtige onvoorwaardelijke liefhebben van God. Zo houdt God van jou en van mij, onvoorwaardelijk, onbegrensd en onvergankelijk. Die liefde, die is niet onfatsoenlijk. (Juist zonder verdere veroordeling over hoe wij het ervan afbrengen).

We gaan weer naar het Griekse woord om toch enigszins een indruk te krijgen waar we over spreken. Ons Nederlands woordje “*onfatsoenlijk*” is hier een vertaling van het Griekse woord “*aschemoeo*”. Dit woord bestaat uit twee delen:

1. De ontkenning “*a*”, wat “*niet*”, “*zonder*”, of “*geen*” betekent.
2. “*Schema*”, wat “*uiterlijke gedaante*” of “*vorm*” betekent.

Wat hier dus letterlijk wordt aangegeven is dat de liefde van God niet zonder uiterlijke vorm is. Dat zegt op zich helemaal nog niks. We zetten dus weer even de teksten met deze en verwante woorden op de rit.

Romeinen 1:27 De mannen hebben de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven en zijn in hun lust tegen elkaar ontbrand: mannen bedrijven met mannen onfatsoenlijkheid,

1 Corinthiërs 7:36 Als iemand meent dat hij onfatsoenlijk handelt met zijn maagd,..., laten ze trouwen.

1 Corinthiërs 12:23 Die leden, die ons de minder geëerde van het lichaam toeschijnen, deze bekleden wij met meer eer; en onze oneerbare (onfatsoenlijke) leden hebben meer versiering;

Openbaring 16:15 Gelukkig is hij die waakt en zijn kleren bewaart, opdat hij niet naakt wandelt en men zijn schaamte (onfatsoenlijkheid) niet ziet.

Daar hebben we dus alle teksten, die in verband staan met juist deze Griekse uitdrukking. Ik weet niet wat dit jou te zeggen heeft, maar bij mij wordt nog eens extra die associatie met ongepast seksueel gedrag benadrukt. Het is “*a*”, oftewel “*zonder*”, gecombineerd met “*schema*”, oftewel “*uiterlijke*

gedaante". Doordat de uiterlijke vorm wegvalt komt er iets aan het licht wat ongepast is. Dat kan zijn in een relatie tussen man en vrouw, dat kan zijn in een relatie tussen man en man, dat kan ook overdrachtelijk in een relatie tussen gelovigen zijn, zoals in die plaatselijke synagoge in Corinthe, en dat gebeurt tevens wanneer men in zijn nakie staat. Alles wijst op het niet bekleed zijn in een bepaalde situatie. Het onfatsoenlijk zijn in de Bijbel wijst in beginsel dus niet op een ethische kwestie, maar op het niet bekleed, oftewel het naakt zijn.

1 Corinthiërs 13:5 De liefde handelt niet onfatsoenlijk,

Jazeker, Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde is altijd bekleed. Die liefde is niet naakt, oftewel onfatsoenlijk. Het bekleed zijn met de dierenvellen bij Adam en Eva was slechts een begin. Het bekleed zijn van de priesters met priesterlijke kledij en ons bekleed zijn met Christus. De hele Schrift door spreekt van Gods bekleding met Zijn geliefde Zoon.

Gods eigen bekleding van liefde:

Psalmen 93:1 Yahweh is koning. Hij heeft zich met hoogheid bekleed; bekleed heeft zich Yahweh, met macht zich omgord;

Psalmen 104:1 Yahweh, mijn God! U bent zeer groot, U bent bekleed met majesteit en heerlijkheid.

Psalmen 104:2 Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleding;

Jesaja 59:17 Yahweh trok gerechtigheid aan als een pantser, en de helm van het heil zette Hij op Zijn hoofd, en de kleren van de wraak trok Hij aan tot kleding, en Hij deed de ijver aan als een mantel.

Gods liefde bekleedt het naakte:

Genesis 3:21 Yahweh God maakte voor Adam en zijn vrouw rokken van vellen, en trok ze hun aan,

Richteren 6:34 Toen bekleedde de geest van Yahweh Gideon;

1 Kronieken 12:18 Toen bekleedde de geest Amazai,

2 Kronieken 6:41 Uw priesters, Yahweh God, zullen met heil bekleed worden.

2 Kronieken 24:20 En de Geest van God bekleedde Zacharia,

Psalmen 132:9 Dat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid,

Psalmen 132:16 Haar priesters zal Ik met heil bekleden,

Jesaja 61:10 Ik ben zeer vrolijk in Yahweh, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de kleren van het heil, de mantel van de gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan;

Ezechiël 16:10 Ik (Yahweh) bekleedde u (Jeruzalem) ook met gestikt werk, en Ik schoeide u met dassenvellen, en omgordde u met fijn linnen, en bedekte u met zijde.

Zacharia 3:4 Doe deze vuile kleren van hem weg. ... Zie, Ik heb je ongerechtigheid van je weggenomen, en Ik zal je wisselkleren aandoen,

Lukas 15:22 De vader zei ...: Breng het beste kleed hier, doe het hem aan, en geef hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten;

Lukas 24:49 Blijf in de stad, totdat jullie bekleed zijn met kracht uit de hoge.

Romeinen 13:12 Laten we de wapens van het licht aandoen.

Romeinen 13:14 Doe de Heere Jezus Christus aan,

1 Corinthiërs 15:53-54 Dit verderfelijke moet bekleed worden met onverderfelijkheid, en dit sterfelijke moet bekleed worden met onsterfelijkheid. En wanneer dit verderfelijke bekleed zal zijn met onverderfelijkheid, en dit sterfelijke bekleed zal zijn met onsterfelijkheid, dan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.

2 Corinthiërs 5:3 Zo wij ook bekleed en niet naakt zullen gevonden worden.

Galaten 3:27 Zovelen tot in Christus gedoopt, met Christus bekleed.

Efeziërs 4:24 Bekleed zijnde met de nieuwe mens,

Efeziërs 6:11 Bekleedt je met de hele wapenrusting van de God,

Efeziërs 6:14 Sta vast, je lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het borstharnas van de gerechtigheid,

Colossenzen 3:10 Heb de nieuwe mens aangedaan, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het beeld van hem die hem geschapen heeft.

Colossenzen 3:12 Heb dan aangedaan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden: innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid.

1 Thessalonicenzen 5:8 Bekleed met het borstharnas van het geloof en de liefde en als helm de hoop van het heil,

Openbaring 3:5 Die overwint, die zal bekleed worden met witte kleren;

Openbaring 3:18 Witte kleren, opdat je bekleed mag worden, en de schande van je naaktheid niet openbaar komt;

Openbaring 4:4 Vier en twintig ouderlingen, bekleed met witte kleren,

*Openbaring 7:9 Een grote schare, die niemand tellen kon, ..., bekleed met lange witte kleren,
Openbaring 7:13 Deze, die bekleed zijn met de lange witte kleren,
Openbaring 19:8 Haar is gegeven, dat zij bekleed wordt met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen van de heiligen.*

1 Corintiërs 13:5 De liefde handelt niet onfatsoenlijk,
Plotseling staat deze uitspraak niet meer in het ethisch licht. We kijken niet meer naar elkaar en onszelf met het morele oordeel van “*gedraag ik me wel of niet onfatsoenlijk?*”. God zelf is het die in Zijn wezen van liefde bekleed is met al Zijn heerlijkheid. Zijn liefde drijft Hem om dat hele wezen van liefde met ons te delen, onvoorwaardelijk! Al onze eigen inspanningen voor God zijn als die vijgenbladeren, waar Adam en Eva zich mee bekleed hadden. Voor God stonden ze daar, schijnbaar bekleed, nog altijd naakt (onfatsoenlijk), terwijl toen ze daarvoor naakt met God wandelden, ze feitelijk bekleed waren met al Gods heerlijkheid (fatsoen). God slachtte voor Adam en Eva een dier en bekleedde hen daarmee. Die liefde handelt niet onfatsoenlijk. Hier stonden weer twee fatsoenlijke mensen, bekleed met Gods liefde.

Beseffen we wel hoe onfatsoenlijk ons eigen vrome, godsdienstig gedrag voor God feitelijk is? Onze hele eigen inzet om voor God iets te betekenen tekent onze naaktheid. Het is al het hout, hooi en stro wat bij het oordeel in het vuur zal verbranden. God bekleedt ons fatsoenlijk met Zijn onvoorwaardelijke liefde en genade. Hij werkt het leven van de Zoon in jou en mij uit. Dat is jouw bekleding met de Heer Jezus Christus (Romeinen 13: 14). Christus is jouw fatsoen. Godsdienst koppelt fatsoen aan doen. Gods liefde koppelt fatsoen aan gedaan. Die liefde handelt niet onfatsoenlijk.

9. Gods Liefde Kwetst Niet

1 Corinthe 13: 5 *De liefde kwetst niemands gevoel,*

Nee, we zijn niet een stap verder in de tekst opgeschoven. Ik pak nu enkel en alleen de NBG vertaling i.p.v. de Staten vertaling van precies dezelfde uitspraak van Paulus: "*De liefde handelt niet onfatsoenlijk*". Vanzelfsprekend blijft de uitleg van deze tekst precies dezelfde. Er zijn niet plotseling andere Griekse grondteksten of verwijspplaatsen op te lepelen. Toch is er een wereld van verschil tussen deze twee vertalingen.

Zou het misbruik van deze vertaling binnen onze "*christenheid*" niet zo gigantisch zijn, dan was het totaal onnodig geweest om op deze weergave in te gaan. Maar wat weet een heersende klasse in de "*christenheid*" dankzij deze zogenaamde uitspraak van Paulus het gewone gelovige volk onder de duim te houden met te wijzen op het gevoel van de leiders, dat niet gekwetst mag worden door anders te handelen dan door hen voorgeschreven. Je mag hen niet kwetsen door de Bijbel anders te interpreteren dan dat het in hun studies of kerkelijke geloofsgrond is voorgeschreven.

Het gevoel van het gewone gelovige volk kan zomaar gekwetst worden als men een andere manier van geloofsuiting heeft dan voorgeschreven door de kerkelijke leiding, die deze andere manier van uiten de kop indrukt. Het speelt bij de uitleg van deze verdraaide vertaling eigenlijk geen rol. Het gaat om het gevoel van de leiding. Het gevoel van een gewone gelovige kan stevig gekwetst worden wanneer die gelovige zijn inzichten verandert omdat hij/zij andere zaken ontdekt in de Bijbel en hij/zij daardoor door de kerkelijke leiding met het argument van ketterse ideeën de deur buiten de gemeenschap gewezen wordt. Deze verdraaide vertaling blijkt dan plotseling niet te gelden, want het blijkt uitsluitend te draaien om het gevoel van de leiding. (even mijn inzicht delen: Het Lichaam van Christus kent geen leiders behalve het Hoofd: Christus Jezus. Het Lichaam van Christus kent wel dienstbaarheid - tegenovergestelde).

Het zal de oplettende lezer vast wel alweer opgevallen zijn dat naast de onjuiste weergave/vertaling van deze uitspraak van Paulus ook het gebruik van zo'n uitspraak totaal niet in de lijn van dit hoofdstuk ligt. Het onderwerp van dit hoofdstuk is niet de leiding binnen de christenheid. Het onderwerp van dit hoofdstuk is niet het gedrag van de gelovigen. Dat is allemaal slechts wettisch misbruik van zo'n gedeelte. Het onderwerp van dit hoofdstuk is het wezen van de liefde van God. Het geweldige daarbij is dat, ondanks de onjuiste weergave, het wezen van Gods liefde hier evenzogoed toch weer prachtig getekend wordt. Zelfs als onze gevoelens wel een stevige klap hebben opgelopen, dan is daar de liefde van God om ons te troosten. Gods liefde heeft dit (helaas zoveel voorkomend binnen de "*christenheid*") euvel totaal niet. Het bekleedt ons met al de heerlijkheden van de Zoon.

10. Gods liefde zoekt zichzelf niet

1 Corinthe 13: 5 De liefde zoekt zichzelf niet,

Inmiddels kent iedereen al mijn insteek. Niet de moreel, ethische les met dus vanzelfsprekend een verbod om jezelf te zoeken. Nee, het gaat over Gods onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde. Maar nu eventjes de praktijk? Moeten wij als mensen God dan niet zoeken? Dan hoef je nog niet eens op de populaire Tv-uitzendingen te doelen. Maar is dat niet ons normale evangelische pakkie-an om mensen erop te wijzen dat ze God moeten zoeken? Tja!

Bijzonder getuigenis over ons menselijke zoeken:

Romeinen 10:20 Ik ben gevonden door hen, die Mij niet zochten; Ik ben openbaar geworden bij hen, die naar Mij niet vroegen.

In deze tekst vind je exact hetzelfde Griekse werkwoord terug voor “zoeken” als in onze liefdestekst. Ik zal open kaart spelen. Ik heb ons menselijk zoeken van Jezus en ons menselijk zoeken van God met hetzelfde Griekse werkwoord vergeleken en er zijn wel degelijk positieve getuigenissen over dat zoeken, zoals de ouders en broers van Jezus, die Hem zochten en zoals de vrouwen na de opstanding, die Hem zochten. Het overgrote merendeel van het zoeken van Jezus wordt echter ingenomen door de beschrijvingen van mensen (meestal godsdienstige), die Hem zochten om Hem te doden of over te leveren. Het positieve zoeken kwam van die mensen, die reeds een relatie met Jezus hadden.

Toch kennen we allemaal deze tekst in de betekenis van de moreel, ethische les, die we eruit trekken: *“Pas op! Je moet jezelf niet zoeken!”*.

Hoe zit het dan met alle andere uitspraken in het Nieuwe Testament met deze uitspraak of een variatie?

De mens, die zichzelf zoekt:

Lukas 17:33 Wie zijn leven zal zoeken te redden, die zal het verliezen;

Johannes 7:18 Die van zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer;

De vrome mens, die zichzelf zoekt:

Romeinen 10:3 Zij die de rechtvaardigheid van God niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten,

De gelovige broeder/zuster, die zichzelf zoekt:

Filippenzen 2:21 Allen zoeken hun eigen belang, niet dat van Jezus Christus.

Geen enkel positief getuigenis in het Nieuwe Testament met een klein lichtsprankeltje dat we (eventueel dan alleen als gelovigen) toch nog onszelf niet zouden zoeken. Wat dat betreft zit met name Paulus getuigenis over die gelovigen in Filippi ons toch wel dwars. Kijken we echter naar vers 19, dan houden we gelukkig toch nog één positieve uitzondering op de regel over: Timotheus. “Hè, gelukkig!”. Bij Timotheus komt deze zelfde uitdrukking van “zoeken” echter niet naar voren.

De grote, positieve uitzondering is echter:

1 Corinthe 13: 5 De liefde zoekt zichzelf niet,

En dat is ook terug te vinden in het Nieuwe Testament.

Jezus zoekt zichzelf niet:

Johannes 5:30 Ik (Jezus Christus) zoek niet Mijn wil,

Johannes 8:50 Ik (Jezus Christus) zoek Mijn eer niet;

De liefde zoekt zichzelf niet. Wat zoekt Gods liefde dan?

Mattheüs 18:12 Hij gaat heen en zoekt het afgedwaalde.

Lukas 19:10 De Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en te redden, wat verloren was.

Johannes 4:23 De Vader zoekt mensen, die Hem aanbidden in geest en waarheid;

Johannes 5:30 Ik (Jezus Christus) zoek de wil van de Vader, Die Mij gezonden heeft.

Johannes 7:18 Jezus Christus zoekt de eer van Degene, Die Hem gezonden heeft,

De wil, de eer, de roem en de heerlijkheid ligt allemaal bij Vader God. Maar wat heeft het hart van Vader op het oog? Jij en ik, wij waren afgedwaald, maar wij waren kostbaar in de ogen van Vader. Daarom zond Hij Zijn Zoon om ons op onze verre dwaalwegen op te zoeken. Jij en ik, wij waren verloren, maar wij

waren kostbaar in de ogen van Vader. Daarom zond Hij Zijn Zoon om het verlorene te zoeken. En Hij zoekt totdat Hij de laatste gevonden heeft. Jij en ik, wij waren mensen die bij aanbidding net als de hele wereld aan uiterlijke dingen dachten, maar Vader zocht ons om ons tot aanbidders in Geest en waarheid te maken. Alles is te danken aan Gods zoekende liefde. Die liefde heeft totaal geen relatie met de liefde in de seculiere wereld, geen enkele met de liefde in de maatschappelijke wereld, maar ook geen met de liefde in de godsdienstige wereld. Die onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde van God zoekt zichzelf totaal niet. Dat is puur de liefde, die God in wezen is.

11. Gods liefde scherpt er niet naast

1 Corinthe 13: 5 De liefde wordt niet verbitterd,

Dus jij mag als gelovige niet verbitterd raken of verbitteren? Dat staat er absoluut niet, maar gek genoeg lezen we het wel vaak zo. Woordonderzoek, in de betekenis van heel letterlijk deze Bijbelse woorden ook onderzoeken, zorgt er voor dat dit niet in onze eigen menselijke filosofie blijft steken.

Het werkwoord “*verbitteren*” kunnen we hier wel heel letterlijk opvatten. Het Griekse woord “*paraoxuno*”, dat hier gebruikt wordt, bestaat namelijk uit 2 delen:

1/ “*para*”, dat “*ernaast*” betekent.

2/ “*oxus*”, dat “*scherp maken d.m.v. zuur*” betekent. Het middel om te scherpen is dus een zuur of een bijtend middel.

De meest letterlijke weergave zou dus zijn: “*ernaast scherpen*”. Gods liefde scherpt dus niet ernaast.

Hoe functioneert dit woord praktisch in het Nieuwe Testament?

Handelingen 15:39 Er ontstond een verbittering (ernaast scherping), zodat zij van elkaar scheidden, en Barnabas Markus meenam en naar Cyprus afvoer.

Handelingen 17:16 In Athene werd Paulus geest in hem geprikkeld (ernaast gescherpt), toen hij zag dat de stad vol afgodsbeelden was.

Hebreeën 10:24 Laten wij op elkaar acht geven, tot aanvuring (ernaast scherping) van liefde en goede werken;

Daarmee hebben we de hele voorraad Bijbelteksten met dit Griekse woord al uit de kast getrokken. Alles bij elkaar dus slechts vier Bijbelteksten met dit woord. In zo’n klein aantal al gelijk geen unanimitieit in het gebruik van dit woord is op zich wel al zeer opvallend. Die laatste tekst was voor mij in elk geval een complete verrassing. De schrijver, die hier de Hebreeën lijkt op te roepen bijtend/zurig naast de ander te gaan staan om die ander aan te scherpen, een soort verbittering, maar dan van liefde.

Weer even terugkomend op ons verwachtingspatroon. Wij lezen hier in Corinthe dat de liefde niet verbitterd wordt en dus lezen we daar een moreel/ethisch oordeel. Eigenlijk lezen we hier dat we de ander niet mogen verbitteren of dat we zelf niet verbitterd mogen worden als we toch pretenderen Gods liefde te kennen. Als we dan de uitspraak in Hebreeën ernaast plakken, dan komen we eerlijkheidshalve tot de conclusie dat de schrijver van die brief er dus helemaal naast zat. Dit kan absoluut niet!

Meeste christenen plakken die teksten niet naast elkaar. Meeste christenen zien dankzij een inconsequente vertaling totaal niet dat hier een schijnbare tegenstelling naar voren komt. Meeste christenen, die dat dan nog wel zien weigeren er een tegenstelling in te zien omdat het allebei het gezaghebbende Woord van God is, Zo leren de meeste christenen toch met zeer tegenstrijdige uitspraken te leven zonder dat het hun geloofsleven lijkt te verwarren. Voor de eigen vastigheid heeft men dan de (kerkelijke) leer, die men aanhangt, en die wel hun eigen duidelijke taal spreekt.

De Bijbel is een eenheid en kent geen enkele echte tegenstrijdigheid. Onze ethisch/morele bril levert wel veel tegenstrijdigheid op. In Corinthe roept Paulus niemand op een ander niet te verbitteren. In Corinthe roept Paulus ook niemand op om zelf niet verbitterd te worden. Paulus geeft hier de omschrijving van de onvoorwaardelijke, onbegrensde en onvergankelijke liefde van God. Die raakt nooit verbitterd. Maar wat is er in Hebreeën dan aan de hand?

Punt 1: Kijk naar wat er letterlijk in de grondtekst staat.

Punt 2: Lees Bijbelse uitspraken altijd in zijn context.

Punt 3: Wie wordt hier geadresseerd?

Zo letterlijk mogelijk vertaald:

Hebreeën 10:24 We mogen elkaar van bovenaf overdenken tot in de ernaast scherping van Agapè liefde en van goede werken.

Het aparte van deze brief is dat de schrijver niet slechts een bepaalde groep gelovigen onder de Hebreeën aansprak. Hij sprak het hele volk, al de Hebreeën aan, gelovig en ongelovig. Jeruzalem zou

zeer binnenkort in vlammen opgaan en daarmee zou het Joodse heiligdom, de tempel, er ook volkomen aan gaan. Vandaar dat hij iedereen in het volgende vers oproept het bezoeken van die “Episynagoge” niet te verzaken, juist nu die dag van de algemene vernietiging (70 na Christus) voor de deur stond.

Iedereen binnen het volk (gelovig en ongelovig) was op elkaar aangewezen. Dan is het prachtig om letterlijk te lezen dat ze elkaar van bovenaf mogen overdenken, hoewel het acht geven op elkaar ook best een aardige vertaling is. De bron van dat denken wordt in die weergave echter helaas buiten beschouwing gelaten. Waar brengt dat iedereen dan uiteindelijk in terecht? “Tot in de ernaast scherping van Agapè liefde.” De schrijver van de brief wilde iedereen binnen het volk veilig zien binnen die onvoorwaardelijke liefde van God, die Agapè liefde.

Het is ons eigen morele, oordelende denken dat ons parten speelt als we dergelijke uitspraken in het Woord van God niet sluitend krijgen. Zouden we bijvoorbeeld het grondwoord “*oxus*” nog stevig aan de tand voelen, dan verschijnt opnieuw datzelfde conflict. Het is de “*edik*”, oftewel de zure wijn, die Jezus te drinken kreeg aan het kruis. Plaatsen we dat in het vakje positief of negatief? Het is de “*scherpte*” van het tweesnijdende zwaard, wat het Woord van God is. Positief of negatief? Ook is het de “*scherpte*” van dat zwaard dat uit de mond van onze overwinnende Heer komt. Positief of negatief? Tja, wat heeft die boom van de kennis van goed en kwaad nog altijd een invloed, hè? We putten uit die kennis van goed en kwaad en oordelen.

Er worden in 1 Corinthe 13 heleboel zaken opgediend, die op zich totaal niet verwerpelijk zijn, maar die de wezenlijke bron waar het allemaal om draait, de onvoorwaardelijke liefde van God, niet kenmerkt. Met dit aanscherpen van de liefde van God in Hebreeën is niks mis. Maar zij, die aangescherpt zijn en nu genieten van die onvoorwaardelijke liefde zijn op een hoger plan terecht gekomen.

12. Gods liefde stelt geen kwaad vast

NBG vertaling: *1 Corinthe 13: 5 De liefde rekent het kwade niet toe.*

Staten vertaling: *1 Corinthe 13: 5 De liefde denkt geen kwaad.*

Heel letterlijk: *De liefde stelt het kwaad niet vast.*

Het werkwoord “*rekenen*” is hier een weergave van het Griekse werkwoord “*logizomai*”. Ons Nederlandse woordje “*logisch*” hoor je er eigenlijk al direct in terug. Volkomen terecht. Het gaat hier ook om een logische feitenwaarneming. Het Griekse “*Logos*” is dan ook nog eens het basiswoord. Dat is in ons Nederlands “*Het Woord*”. Dus wat vanaf het begin bij God was. Simpelweg is het dus een woordelijk, letterlijk vaststellen van een feit.

Voorbeeld: Stap ik een kamer binnen, waar ik in het midden van de kamer feitelijk een tafel waarneem, dan houd ik daar in mijn handel en wandel in die kamer rekening mee. Ik reken ermee dat die tafel er staat. Ik ga dus niet dwars door die ruimte van die tafel heen lopen. Dat is dit “*rekenen*”. Het is het vaststellen van een feit.

Nog een voorbeeld: Pak ik mijn portemonnee van de tafel en ik constateer dat er maar een tientje inzit. Dan loop ik daar niet een restaurant mee in om een maaltijd van het vijfvoudige van wat ik in mijn portemonnee heb aangetroffen te gaan verorberen. Ik reken namelijk met dat tientje en niet meer. Het is opnieuw het nuchtere vaststellen van een feit.

Enkele voorbeelden uit Bijbelteksten:

Markus 15:28 Hij (Jezus) is onder de misdadigers gerekend.

De geestelijke leiders deden dus niet “*alsof*” Jezus ergens tussen de misdadigers was. Nee, voor hen hoorde Hij onder de misdadigers. Hij was voor hen één van die misdadigers. Daar hadden ze Hem concreet geplaatst en nu rekenden ze daarmee. De concrete plaats van Jezus voor hen was: Onder de misdadigers. De vaststelling van een concreet feit.

Hier is dan ook geen sprake van een boekhoudkundige berekening. Het was niet zo dat men keek naar Zijn verdiensten en na berekening zou Hij dan onder de misdadigers moeten uitkomen. Zo ’n berekening zat ook totaal niet in die woorden.

Het feit was: Christus was onder de misdadigers in Zijn dood. Dat feit stelde men als zodanig vast.

Een tweede voorbeeld uit de Bijbel:

Romeinen 2:3 Jij mens, die anderen oordeelt die zulke dingen doen, en precies hetzelfde doet, denk je nou werkelijk, dat jij aan het oordeel van God kan ontkomen?

Hier is dit “*logizomai*” vertaald met “*denken*”. Ook hier draait het niet om een fictieve voorstelling van zaken en ook zeker niet om een boekhoudkundige berekening. Dat zou een belachelijke berekening zijn met dezelfde actuele feiten, waar je een ander om veroordeelt om die feiten dan in zo ’n berekening op een complimentje voor jou te laten uitkomen.

Zo idioot zijn zulke vrome veroordelaars nou ook weer niet. Nee, Paulus wijst hen er juist op dat ze niet op de juiste feiten letten. De juiste vaststelling van het feit is dat ze dezelfde dingen doen dan die mensen die ze veroordelen. Door de feiten verkeerd vast te stellen hebben ze een verkeerd verwachtingspatroon.

Het “*denken*” hier en het “*rekenen*” in die andere teksten is dus een duidelijk voorbeeld van het vaststellen van een concreet feit.

Nog één Bijbels voorbeeld van zo ’n vaststelling van een concreet feit:

Romeinen 3:28 Wij stellen dus vast, dat de mens gerechtvaardigd wordt door geloof, zonder werken van de wet.

Ja hoor, weer is “*logizomai*” anders vertaald. Maar nu dus met “*vaststellen*”. Daar hebben we onze prachtige weergave van de wezenlijke betekenis van dit Griekse woord. Het draait om het vaststellen van een concreet feit. Dat is wat “*logizomai*” doorlopend wil zeggen.

1 Corinthe 13: 5 De liefde rekent het kwaad niet.

Gods liefde stelt hier geen kwaad vast. Zo kijkt Gods liefde naar jou en mij. Hij ziet jou. Hij kent je door en door. Wat stelt Gods liefde vast? Geen enkel kwaad! Waar rekent Gods liefde in Zijn omgang met jou dus mee? Geen enkel kwaad! Dat is geen onkunde. Dat is de logische feitenkennis van de liefde van God en dat is dan ook de vanzelfsprekende werkelijkheid waar de liefde van God mee rekent. God kijkt naar jou en Hij verklaart: Er is geen enkel kwaad in jou! Wat ziet God dan? Hoe kan God zo voorbij zien aan jouw en mijn falen? De liefde, die bewezen is in Zijn Zoon Christus Jezus, waardoor God jou en mij nu in Zijn geliefde Zoon ziet. Is dat fictie? Nee, want jij en ik zijn volkomen één gemaakt met Christus in zijn sterven, dood en opstanding. Is dat niet heerlijk? En besef: Wat God bij jou en mij vaststelt, dat is de werkelijkheid:
GEEN ENKEL KWAAD!!!

God ziet de werkelijkheid: Wie jij bent in Christus. God stelt daarbij het feit vast dat er geen enkel kwaad is. Maar meestal bekijken wij als gelovigen dit soort verrukkelijke beschrijvingen van wie God is als een opdracht voor onszelf. Een onmogelijke opdracht, maar toch..... De meest favoriete toepassing van het Woord is niet het leren kennen van God, maar de eigenschappen van God pakken alsof wijzelf dit waar moeten maken. Wat zijn wij als gelovigen vaak een stelletje ongelooflijke, ongelovige tobbers.

Voorbeeld van die verwrongen, zogenaamd praktische toepassing:

Je zal maar in oorlogsgebied leven. Je hele leefwereld zo ver als dat jij het kent is helemaal tot de grond toe gelijkgemaakt. Er is niets van je stad/je dorp/je land/je familie/je gezin meer over. Jij hebt het vege lijf nog weten te redden, maar wat heb je zonder vrienden, kennissen, familie, werk, collega's of wat dan ook. Geen eten. Geen contacten. Geen woning. Zelfs schoon water is er niet. Alles vernietigd! Maar gelukkig kom je dan één christen tegen en die weet jou de geestelijke les bij te brengen dat jij als enig gelovig overgeblevene het kwaad niet hoort toe te rekenen! Wow! Wat een onmogelijk juk om op zulke schouders te dumpen!

Tweede voorbeeld:

Je bent opgegroeid in een gezin waar de ouders geen liefde konden geven. Al op je derde werd je misbruikt door je vader. Onder het toegeknepen oog van moeder is dat doorgedaan tot je zestiende. Jij bent het huis uit gevlucht, beladen met het schuldcomplex van dat jij als smerige hoer het er wel naar gemaakt zult hebben. Maar je overleeft. Je ontdekt dat het niet jouw schuld is en je wilt schoon schip maken met alles en iedereen, ook met je ouders, je broers en je zussen. Dan ontmoet je een christen, die jou onderwijst dat we als gelovigen het kwaad nu niet meer horen aan te rekenen! Wow! Wat een onmogelijk juk om op zulke schouders te dumpen!

Wat kunnen christenen toch slecht Bijbellezen. Het taalkundig onderwerp van de zin is "*De Liefde*". Wie rekent het kwaad niet? De Liefde! Het is dus niet "*Hein*", "*Piet*" of "*Klazina*". Ook is het niet "*Piet*", die nu de Heer heeft leren kennen en zich nu voor de Heer inzet het kwaad niet toe te rekenen. Zelfs is het niet "*Klazina*", die de Heer gebeden heeft om kracht van Gods Geest om het kwaad niet toe te rekenen. Het is de liefde, die hier het kwaad niet vaststelt. Het is God zelf die jou verklaart: "*Ik zie geen enkel kwaad in jou en daar houd ik rekening mee!*"

Het kwaad in deze tekst (Grieks: "Karkos") kan van alles zijn. Hier enkele voorbeelden:

Mattheüs 24:48 Die boze slaaf, die in zijn hart zegt: Mijn heer wacht met te komen,

Markus 7:21-22 Van binnen uit het hart van de mensen komen voort boze overleggingen, overspel, hoererij, moord, echtbreuk, hebzucht, boosheid, list, onmatigheid, een boos oog, godslastering, overmoed en onverstand.

Handelingen 9:13 Ik heb van velen over deze man (Paulus) gehoord, hoeveel kwaad hij Uw heiligen in Jeruzalem aangedaan heeft;

Romeinen 7:19 Het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

Romeinen 14:20 Alle dingen zijn wel rein; maar het is kwaad voor de mens die door zijn eten aanstoot geeft.

1 Timotheüs 6:10 Geldzucht is een wortel van alle kwaad.

Dit hele kleine onderzoekje toont al aan dat het kwaad in veel schakeringen oplicht.

1/ Het is de boze, vrome slaaf, die voor de Heer werkt. Dus keurige vroomheid. Zou zomaar je broeder of zuster kunnen zijn, waar je juist vanwege die vroomheid zo tegenop kijkt.

2/ Het is de vleselijke boosheid, die in het hart van elk mens zit. Daar ontsnap ik ook echt niet aan.

3/ Het was de vrome boosheid, die Paulus dreef om de gelovigen te vervolgen. Wie herkent het niet dat jezelf de strijd met anderen aangaat over de juistheid van je inzichten?

4/ Het is het kwaad dat bij het proberen van iets goeds altijd weer boven komt drijven. We hebben allemaal wel van die mislukte goede voornemens.

5/ Het is het kwaad dat eigenlijk goed is voor de vrije mens, maar die een gelovige in banden behoorlijk kan laten struikelen.

6/ En dan heb je daar weer iets uitgesproken slechts als de wortel van alle kwaad.

Heel verscheiden en dan blijkt het ook nog eens op vele manieren uit te leggen te zijn. Typisch een gevalletje van onze menselijke kennis van goed en kwaad, die we aan die boom te danken hebben.

God ziet die boze vrome slaaf en Hij stelt vast: Geen kwaad. God is namelijk liefde. Hij rekt dat niet. God ziet in het binnenste van het hart van ieder mens, waar die boze overleggingen uit voort komen en Hij ziet die boosheid niet. God is namelijk liefde. Hij rekt dat niet. Hij stelt het niet vast bij die vrome slaaf, niet bij die vleselijke christen, Hij stelt het niet vast bij die strijder voor zijn overtuigingen, Hij stelt het niet vast bij mij en bij jou. Daar alleen draait het hier om. Het gaat God erom dat we Hem beter leren kennen in al Zijn liefde en genade.

13. Liefde - Agape

God zelf is liefde, onvoorwaardelijk
God zelf is liefde vol geduld
Die van lankmoedigheid vervuld
Zorgt dat gedelgd is alle schuld

God zelf is liefde, onbeperkt
Gods liefde, die is goedertieren
De bron, die Hem doet zegenvieren
Is wat tot in Zijn einddoel werkt

God zelf is liefde, categorisch
Gods liefde, die is niet jaloers
Het rent geen profetie-parcours
Het is een hoger weg dan charismatisch

God zelf is liefde, absoluut
Gods liefde, die loopt niet te pronken
Is dan ook niet laag gezonken
Het is geen menselijk attribuut

God zelf is liefde, onvergankelijk
Het is geen opgeblazenheid
Het is Gods vanzelfsprekendheid
Dat maakt de mens totaal afhankelijk

God zelf is liefde, altijddurend
Gods liefde is niet onbekleed
Hij dost ons uit, totaal compleet
In Christus leven voortbordurend

God zelf is liefde, onbegrensd
God is niet naar Zichzelf op zoek
Hij toont hoe in elk Bijbelboek
Hij ieder mens het beste wenst

God zelf is liefde, grenzeloos
Gods liefde, die verbittert nooit
Inscherping wordt door Hem ontplooid
De liefde Gods, schot in de roos

Gods liefde, ongelimiteerd
Hij rekent zelfs het kwaad niet toe
Geen mens, maar God mag weten hoe
Het goed en kwaad straks completeert

God zelf is liefde, overvloeiend
De liefde, die echt nooit vergaat
Al wordt het nog zo fel gehaat
God, al in al, in liefde bloeiend

14. Dat is nou de God!

Hoe vaak lezen we dit hoofdstuk niet om ons toch maar onder de zware last van onze eigen verantwoording tegen de grond te drukken. We lezen dat de liefde geduld heeft en we komen vervolgens met de vraag hoeveel geduld wij kunnen opbrengen. Laten we eerlijk zijn, dat stelt toch gewoon niks voor?! Zoiets kan alleen maar teleurstelling teweegbrengen.

Hoe velen zijn met die kijk op dit hoofdstuk niet al hevig de grond in getrapt omdat ze nou eenmaal niet zo geestelijk zijn volgens hun eigen oordeel! Dit zet blijkbaar het merendeel in de christenheid niet eens aan het denken. Hoe vaak heb ik bij evangelisatieacties ongelovigen niet horen verklaren dat ze niet zulke tobbers willen worden als de christenen. Volkomen terecht!!!!

Niet wij zijn de grote liefhebbers! God is liefde!

- 1 Corinthe 13: 4 God heeft geduld,
- 1 Corinthe 13: 4 God is goedertieren,
- 1 Corinthe 13: 4 God is niet afgunstig,
- 1 Corinthe 13: 4 God scheidt niet op.
- 1 Corinthe 13: 4 God is niet opgeblazen.
- 1 Corinthe 13: 5 God kwetst niemand.
- 1 Corinthe 13: 5 God zoekt Zichzelf niet,
- 1 Corinthe 13: 5 God wordt nooit verbitterd,
- 1 Corinthe 13: 5 God rekent het kwade niet toe,
- 1 Corinthe 13: 6 God is niet blij over ongerechtigheid,
- 1 Corinthe 13: 6 God is blij tezamen met de waarheid,
- 1 Corinthe 13: 7 God bedekt alles.
- 1 Corinthe 13: 7 God gelooft alles.
- 1 Corinthe 13: 7 God hoopt alles.
- 1 Corinthe 13: 7 God verdraagt alles.
- 1 Corinthe 13: 8 God blijft voor altijd.

Die ouwe Job kende dit hele liefdeshoofdstuk niet, maar hij kende wel deze God, die liefde is. Daarom kon hij in de allerdiepste ellende het uitroepen:

Job 1:21 Yahweh heeft gegeven, Yahweh heeft genomen, de naam van Yahweh zij geloofd.

Ik heb zo'n idee dat die drie vrienden, die hem dat ziekbed nog eens extra zuur maakten, dit hoofdstuk wel ter sprake zouden hebben gebracht als zij het in die tijd hadden gekend. Ze zouden als ernstig gelovige broeders hem met hun vermaningen nog vaster het graf in gepredikt hebben.

Job kende de God, die liefde is en hij nam zijn lot, inclusief die drie doem- en doepredikers ook uit die liefdevolle hand aan. Hoe kreeg hij dit voor elkaar? Welke bovenmenselijke prestatie leverde hij hier? De hele situatie lijkt toch totaal uitzichtloos! Het graf was toch het enige perspectief? Opnieuw is het antwoord niet dat hij zich tot een bepaalde vrome gezindheid wist op te werken. Dat speelde bij die drie vrienden, maar niet bij Job. Job kende God als de bron van alle liefde. Vandaar dat hij zicht had over het graf heen.

Job 19:25 ik weet: mijn Losser leeft en op de laatste dag zal Hij opstaan op het stof.

Ja, Job wist: God is liefde! God heeft geduld in mijn situatie, ook met mijn vrienden! God is goedertieren voor mij, maar ook voor mijn vrienden! Bij God is geen afgunst, geen opschepperij, geen opgeblazenheid! God kwetst mij niet! Hij zoekt Zichzelf niet! Ik krijg echt geen bitter woord van God over mijn gedrag! God rekent mij het kwade beslist niet toe!

Voor Job stond het als een paal boven water: God is liefde! De volgende die dankzij Gods genade ook zo'n heerlijk rijk zicht op de liefde van God had, is Paulus. Duizenden jaren zitten er tussen die twee, maar hun wetenschap dat God liefde is vormt een hechte eenheid.

Daar zit Paulus in de gevangenis en wat schrijft hij?

Filippi 2:18 Verblijd je net zo en verblijd je met mij.

Filippi 3:1 Overigens, mijn broeders, verblijd je in de Heer!

Filippi 4:4 Verblijd je altijd in de Heer! Opnieuw zeg ik: Verblijd je!

Hoe kom je op 't idee om in zo'n duffe ellende als de gevangenis iets dergelijks te schrijven, Paulus? Omdat Paulus dwars door zijn celmuren heen God ziet stralen als de bron van alle liefde! Dat geeft zijn leven ook zo'n vaste zekerheid!

Romeinen 8: 38-39 ik ben er absoluut zeker van, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heer.

Filippi 1: 6 Ik ben er ten volle van overtuigd, dat Hij, die in jullie een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

God is liefde! Boven alles staat dit grandioze credo! Als we dan zo'n liefdeshoofdstuk als 1 Corinthe 13 verkrachten door er opdrachten aan ons adres in te lezen, dan werpen we onszelf emotioneel in de meest diepe ellende! Daar waar zicht is op God zelf als de volle openbaring van liefde, daar komt ook een zicht over de meest uitzichtloze situatie heen, ja over het graf heen, daar komt een vast fundament van zekerheid en overtuiging.

God houdt echt ook net zo immens veel van jou! Die liefde zal echt nooit meer stoppen.

1 Corinthe 13: 8 De liefde vergaat nimmermeer;

